

► Haags bedrijf wil Eritrese statushouders aan het werk krijgen

Fietstaxi als nieuwe kans

▲ Marcel Kleizen (geruit shirt) en Paul Driest met Eritreeërs die met de fietstaxi willen gaan rijden.

FOTO DANIEL CA. VAN BEROEN

Eritreeërs houden van fietsen, net als Nederlanders. Daar moeten we iets mee doen, dachten twee Hagenaars. Ze startten Eritrea Fietst, een fietstaxibedrijf.

Maja Landeweer

Den Haag

Op een pleintje naast het kantoor van Vluchtelingenwerk in Den Haag staat een knalrode bakfiets te glimmen. Vier Eritrese jongemannen lopen er gretig op af. Ze hebben net kennism gemaakt met hun nieuwe werkgever. Nu zit het praten erop. Het is tijd voor een proefrit met de fietstaxi.

Een atletische jongen gaat als eerste. Het gevaarte, die bak weegt nogal wat, wiebelt vervaarlijk. Marcel Kleizen, een van de initiatiefnemers van Eritrea Fietst, grijpt de bagagedrager vast. Maar de hulp blijkt niet nodig. Binnen een mum van tijd vliegt de jongen het pleintje over. Rondje na rondje. Onvermoeibaar. „Een natuurtalent”, stelt Kleizen.

De sportieve Kleizen is oud-profvoetballer, onder meer voor FC Twente, maar maakte een draai naar het fietskoerieren. Vorig jaar sleepte hij de officiële titel 'Europees kampioen fietskoerieren' in de wacht – een zware race waarbij honderden koeriers uit de hele wereld de strijd met elkaar aangaan – en hij heeft een eigen fietskoeriersbedrijf, Cycloon. Samen met Paul Driest, taaldocent voor nieuwkomers, zet hij nu de fietstaxiservice met Eritreeërs op.

Driest: „Ik heb met vluchtelingen en statushouders gewerkt en merkte dat Eritreeërs nog wat hulp kunnen gebruiken om hier aan de slag te komen. De plek waar ze vandaan komen is zo anders dan Nederland. Hier hebben we overal een systeem voor. Dat bestaat daar niet. Ze zijn daar nog niet eens digitaal.”

Toch ontdekte hij een linkje tussen

Eritrea en Nederland. Fietsen! Het Oost-Afrikaanse land is er idolaat van, zeker sinds de Eritrese wielrenner Daniel Teklehaimanot in 2015 als eerste Afrikaan ooit de bolletjestrui in de Tour de France veroverde. „Sindsdien zit het in hun dna. Het zijn die tengere jongens die je altijd door de stad ziet fietsen.” Uiteindelijk is het de bedoeling dat 'de jongens' zelf hun eigen onderneminkje gaan bestieren.

Bij de proefritjes is het ondertussen de beurt aan een korte man met snor en wilde haardos. Het kost hem duidelijk moeite het bakbeest in bedwang te houden. Kleizen zorgt ervoor dat hij niet omkiepert. Hij holt mee, zijn handen stevig om de bagagedrager geklemd. „Onze kleine jongen is niet de typische fietskoerier”, zegt Kleizen. „In Eritrea was hij metaalbewerker.”

Welke achtergrond ze ook hebben, elke Eritrese statushouder is welkom om het avontuur aan te gaan in Den Haag. „We gaan niet selecteren. We

zien vanzelf hoe ver we komen met elkaar.”

Er hebben zich tot nu toe twaalf aspiranten gemeld. De komende maanden leren ze de fijne kneepjes van het vak om aan het begin van volgend jaar, al naar gelang hun voorkeur, de eerste toeristen dan wel pakketjes te vervoeren.

De 22-jarige Huruy Hagosh kiest voor toeristen, dat weet hij nu al. „Dat lijkt me een leuke manier om veel mensen te leren kennen.” Yonas (31) heeft dezelfde wens. „Ik fiets nu al elke dag heen en weer van mijn huis in Ypenburg naar de inburgeringscursus hier in het centrum van Den Haag.”

H
Het lijkt me een leuke manier om veel mensen te leren kennen

– Huruy Hagosh